

665 Dla kogo „Alkestis”

INWAZJA

Spektakl zaczyna się całkiem obie-
scująco. Kiedy kurtyna się unosi
mamy przed sobą niemal pustą sce-
nę, zamkniętą ogromnymi drzwiami
do pałacu. A przed nimi postacie w
maskach. Jedna z nich myje ręce w
naczyniu z krwią i bryzga tą krwią na
wrota. Po chwili zza bramy wyrusza
się korowód postaci z niesioną przez
nie na marach królową Alkestis. Młoda
królowa zdecydowała się poświęcić
za męża i zamiast niego umrzeć,
aby ocalić jego życie. Nikt poza nią
na to nie przystał. Ani ojciec króla,
ani matka.

Pierwsza scena zdaje się zapowia-
dać spektakl budowany na ruchu, ge-
ście i muzyce. Ale taki on nie jest.
Wręcz przeciwnie, na niewielkiej
przeźreni proscenium rozegra się
tutaj długi i monotony spektakl bu-
dowany na pełnym retoryki słowie,
muzyce i patosie. Im więcej pada ze
sceny słów, tym jest gorzej. Zgroma-
dzone na małej przeźreni postacie
mówią tekst, wchodzą i wychodzą.
Padające ze sceny słowo brzmi przy
tym z reguły nieprecyzyjnie, brakuje
mu też siły aktorskiego wyrazu. Wo-
kaliza w wykonaniu Jolanty Bobras-
Pająk brzmi świetnie, ale sam sposób
podawania przez nią słowa jest po
prostu nie do przyjęcia. Gdzieś tak po
godzinie przedstawienie zaczyna nu-
żyć swą monotonią, a po dwóch go-
dzinach wręcz męczy i denerwuje.
Aktorzy niewiele mają nam po prostu
do zaproponowania. Reżyser także.

Wystawić z powodzeniem antycz-
ną tragedię jest bardzo trudno. Trze-
ba mieć pomysł na formę, która łą-

Jolanta Bobras-Pająk — Alkestis i Krzysztof Banaszyk — Admet w jednej ze scen tragedii.

Fot. — WALMAR SZMIDT

czyłaby antyczną retorykę z prawdą
aktorską postaci, a przy tym była
jeszcze interesująca dla widza. A w
„Alkestis” jest to szczególnie trudne,
i dlatego też zapewne ta właśnie, je-
dyna w dorobku Eurypidesa tragedia
z happy endem, praktycznie rzecz
biorąc nie jest w Polsce grana. Próba
zmierzenia się z nią jaką podjął w Te-
atrze Polskim Zbigniew Maciak nie
jest niestety udana. Aktorzy nie zdo-
łali uwiarygodnić jej dla nas i tak na-
prawdę zainteresować nas nią. Pre-
cyzja aktorskiego słowa jest tu tylko
u Mariana Pogasza. Tylko może jesz-

cze Herkules Roberta Więckiewicza
ma jakiś własny wyraz aktorski.

Na takie przedstawienie może po-
zwolić sobie tylko teatr, który ma du-
żo kasowych sztuk w swoim repertu-
arze. Ale czy Teatr Polski jest rzeczy-
wiście jednym z nich?

OLGIERD BŁAŻEWICZ

Teatr Polski w Poznaniu. „Alkestis”
Eurypidesa w przekładzie Jerzego
Łanowskiego i reżyserii Zbigniewa
Maciaka. Scenografia Dariusza Ku-
nowskiego, muzyka Jacka Grudnia.
Premiera 8 marca.